

Vi hade kommit med tåg från huvudstaden Tana i inlandet ned till kuststaden Tamatave. Här var inte lika trevligt som i Tana, så snart vi gick utanför hotellet dök tiggare och barn upp som ville hålla oss i handen och vara "best friends". Följaktligen bestämde vi oss för att lämna Tamatave redan nästa dag för att ta oss norrut längs med kusten för att så småningom, på något sätt, ta oss ut till ön Île Sainte-Marie, av vissa resenärer klassad som en riktig paradiso.

På morgonen lämnade vi hotellet och tog oss med *cyclo* till bussterminalen. Efter en stunds frågande hittade vi en skraltig pickup som skulle gå åt rätt håll, dvs norrut. Vi satt upp på flaket och naiva som vanligt trodde vi att bilen skulle gå på utsatt tid. En timme efter annonserad avgångstid tuffade vi iväg, naturligtvis åt galet håll och det blev ytterligare en halvtimmes jakt på passagerare på diverse gator och torg. Till slut var äntligen flaket och hytten sprängfyllda med folk och levande och dött fraktgods och vi for iväg tätt pressade mot våra medpassagerare. Resan gick genom ett vackert djungellandskap med enstaka större och mindre byar där folk klev av och på. Ett stort antal åar och mindre floder korsade vi på synnerligen skrangliga gamla krigsbroar där vägbanan ofta i stort sett helt saknades, endast några skeva plankor höll bilen kvar på vägen.

Madagaskar är känt för sina dåliga vägar och det kunde vi intyga nu när färden gick långsammare och långsammare på vägen mot Manompana. Där skulle man enligt Lonely Planet kunna övernatta och sedan hitta en färja över till Île Sainte-Marie. Trodde vi.

Efter en hel dags skumpande började vi faktiskt bli ensamma på flaket. Biljettpojken som inte fått plats att sitta utan stått och sovit(!) på dragkroken mest hela resan fick nu också plats att sitta ned. Klockan närmade sig fem och vi var fortfarande långt från målet när chauffören stannade vid en ny flod där bron var helt raserad. Alla klev av och så gjorde även vi. På frågan om det gick någon färja över floden fick vi ett svårtolkat svar som nog betydde "nej, inte på länge". Ja ja, vi får väl ta in på något hotell och tackla problemen nästa dag. På frågan om hotell blev svaret däremot helt glasklart "*Rien de hotels*", det finns inga hotell. Hm, *någonstans* brukar man ju kunna övernatta men språksvårigheter och ovana vid turister gjorde att alla bara ruskade på huvudet.

Nu dök några lite småtuffa killar i 20-årsåldern upp som talade bättre franska än vi och vi inledde ett stapplande samtal om olika alternativ. Killarna erbjöd sig att skjutsa oss i en motor-*pirogue* till en plats i floddeltat där vi skulle kunna bo och nästa dag hitta en båt till Île Sainte-Marie. Klockan var nu 1730 och solen började sänka sig och temperaturen kändes mer behaglig, en underbar tropikafton om man suttit på en balkong någonstans.

Vi accepterade deras erbjudande och ganska höga pris för transporten som bara skulle ta ett par timmar och de försvann iväg för att hämta kanot och utrustning. Efter en liten stund dök en rejäl plåtkanot upp med en 5 hästars utombordare + en extra motor i reserv. Vi två + tre besättningsmän försvann nu snabbt iväg på den spegelblanka fjärden. En fantastiskt vacker resa i solnedgången genom ett träsklandskap med ömsom smala passager och ömsom större vattenytor. Vi mötte en och annan träkanot med folk men såg inte många hus. Nu kom det första motorstoppet. Kaptenen såg inte orolig ut utan skruvade loss motorkåpan och demonterade "*le platine*" (brytarspetsarna) och putsade lite på dem med en bit utsliten smärgelduk. Snart gick motorn igen men inte riktigt lika bra som förut, men vi hade ju reservmotorn. Efter åtskilliga motorstopp och *platine*-putsningar hade nu tropiskt bekmörker inträtt. Byte till reservmotorn hjälpte inte mycket eftersom den saknade *le platine* och således fick låna de helt utslitna brytarna från motor nummer ett.

Framåt 21-tiden pekade kaptenen på en knappt synlig ljuspunkt långt, långt borta i fjärran, dit skulle vi. Motorn hackade nu hela tiden och gick mycket illa men vi tog oss sakta framåt. Hur killarna lyckats navigera i alla krökar och passager under kvällen förstod vi inte eftersom vi i princip inte såg någonting annat än kolsvart natt.

Efter ytterligare en timme hackig färd landade vi faktiskt till slut på en liten brygga där ett hus med välkomnande fotogenlampor skymtade intill. En vänlig dam bjöd in oss i ett stort bambuhus som var en slags flodkrog med gästrum. Kundtillströmningen denna afton var dock inte så stor men beredskapen var på topp. Vi fick omedelbart var sin stor, ljummen, men härlig öl och sedan middag med lokal fisk. Vi bjöd naturligtvis också vår tuffa besättning som ju faktiskt klarat oss fram trots stora problem. Döm om vår

förvåning när de bröt upp efter måltiden och skulle återvända hem med den tveksamma motorn i kolmörkret. Ytterligare 4-5 timmar med *platine*-putsning verkade inte så lockande.

Vi fick emellertid varsin liten hydda med grästak och behagliga bambusängar med moskitnät. På natten bröt ett skyfall av biblisk styrka ut men inte en droppe kom igenom grästaket. På morgonen hade vi tingat frukost kl 0700 och sedan avgång till båtplatsen som skulle ligga på en timmes gångavstånd. Vi fick också en vägvisare och bärare i form av en 13-årig skolpojke som kunde vägen. En liter coca-cola per man köpte vi också innan det bar iväg. Det enda andra dryckesalternativet, starköl, bedömde vi som olämpligt i värmen. Det skulle ju också bara ta en timme vilket vi, de naiva svenskarna, åter trodde på.

Vi gick nu på stranden av Indiska Oceanen rakt österut. Vår karta hade skalan 1:2 miljoner så det var inte lätt att förstå var vi var eller hur långt vi skulle gå men vi hängde naturligtvis på vår guide och njöt av Indiska Oceanens vågor och den ännu så länge måttliga värmen. En timme gick snabbt och värmen började kännas av allt mer. Vår bärare som bar båda våra ryggsäckar började också mattas men ville absolut inte att vi skulle bära våra väskor. Istället mötte vi en lite äldre kille med mer muskler som anslöt sig som medhjälpare. Han skulle senare visa sig även tjänstgöra som matros.

Promenaden gick vidare, timme efter timme. Coca-colan var sen länge slut och vi började bli lite oroliga hur länge vi blekansikten skulle klara hettan utan dryck. Indiska Oceanen hade försvunnit ur sikte och vi gick nu parallellt med stranden inne i djungeln på en ganska bra och som tur var, lite skuggig stig.

Efter 3 ½ timme var vi framme i en mycket liten by som låg längst ute på en udde. Nu var vi totalt utmattade och måste genast ha något att dricka. En gosse sprang kvickt upp i en palm och högg ned två kokosnötter, några snabba hugg med macheten och vi kunde sörpla i oss söt kokosmjölk vilket svalkade skönt i den 35-gradiga hettan.

Nu vidtog köpsläende om transport över oceanen till Île Sainte-Marie, en sträcka på kanske 5 km. Varför båtägaren lät sig prutas förstår jag inte, det fanns knappast någon reträttväg för oss, vi bara måste ju åka med hans *pirogue*. När priset var överenskommet släpades farkosten fram, en mycket liten och smal träkanot av Hedenhöstyp. Skepparen och vår bärarmatros satte sig längst fram respektive bak och vi satt däremellan på några ranka tofter. *Piroguen* var cirka 1m bred och 6-7 meter lång. En liten mast med ett segel av gamla trasiga säckar utgjorde pricken över i:et.

I fjärran såg vi nu Île Sainte-Marie, så för första gången på länge var det ingen tvekan om vart vi skulle eller hur långt det var. Solen sken och det blåste inte så farligt så en fin dag på sjön tycktes vänta oss. Skepparen och matrosen började paddla och vi njöt av äventyret. Skepparen sjöng även några folksånger på lokalspråket vilket naturligtvis var etnografiskt intressant. Kanoten var så rank att det var stört omöjligt att byta ställning så träsmak och stelhet blev ganska besvärande efter ett tag. Ungefär mitt i sundet mötte vi ett handelsfartyg som vänligt nog inte körde på oss. Samtidigt började de blåsa lite mer och ett stort regnmoln drog ihop sig exakt mitt över vår position, märkligt.

Jag doppade då och då händerna i vattnet för att svalka mig men när skepparen såg det så gjorde han en avvärande gest; "*plus de requins*", gott om hajar alltså. Nu var det inte lika kul längre i den ranka kanoten med åskmolnet över huvudet. Det blåste upp lite mer och skepparen riggade seglet eftersom vi hade medvind, snart var vi undan från regnmolnet och paddlandet fortsatte. Efter ett par timmar började vi närma oss stranden på ön. Skepparen riktade in sig på en liten vik och se, där låg något som såg ut som en restaurang med turister. Vi gled mycket värdigt upp på den lilla sandstranden och klev av rakt in i trädgården på ett litet hotell. Några yngre fransmän som sett oss komma hälsade avmätt men visade oss inget intresse. Skepparen fick sin betalning och stack strax iväg hem igen medan vi sjönk ned på serveringen och beställde varsin öl – äventyret var över och vi hade således nått paradiset på ett alldeles otroligt komplicerat och oförlömligt sätt!

